

Podlovics Laura

Tavas van és lekéssük a buszt

Ennyi jutott mára nekünk,
Néhány óra együttlétünk.
Az órád nézed, félve bután,
Kisütött a nap délután.

Indulsz kabátodat veszed,
Vagy a szádat számra teszed?
Még egy csók - az íze még új,
Aranyszínű déli szél fúj.

Kilépünk az édes fénybe,
Tenyered tedd az enyémbé,
Pár perc - az óra mutatja,
Arcom meleg simogatja.

Kisutcánkban kísétálunk,
Az akác alatt kicsit állunk.
Hűvös fátyol az árnyéka,
Forró az út halántéka.

Busz - ébredünk fel hirtelen,
"Fussatok!" - szól az intelem,
Kálmán bácsi árkot kapál,
A Duna száraz, nagy az apály.

Futunk, hajam viszi a szél,
Ajkad, látom, hozzád beszél,
Süketít a talpunk zaja,
Zúg a méhek nyári raja.

Éppen kiérünk a térre,
És te rántasz gyorsan félre,
Gyöngyözik a csupasz tarkóm,
A busz eltűnik épp a sarkon.

Félre nézek feléd, vajon
Állad feszül ilyen bajon?
De nem, bár lehet, hogy csak ma...
Úgy szeretlek, hogy csak na.